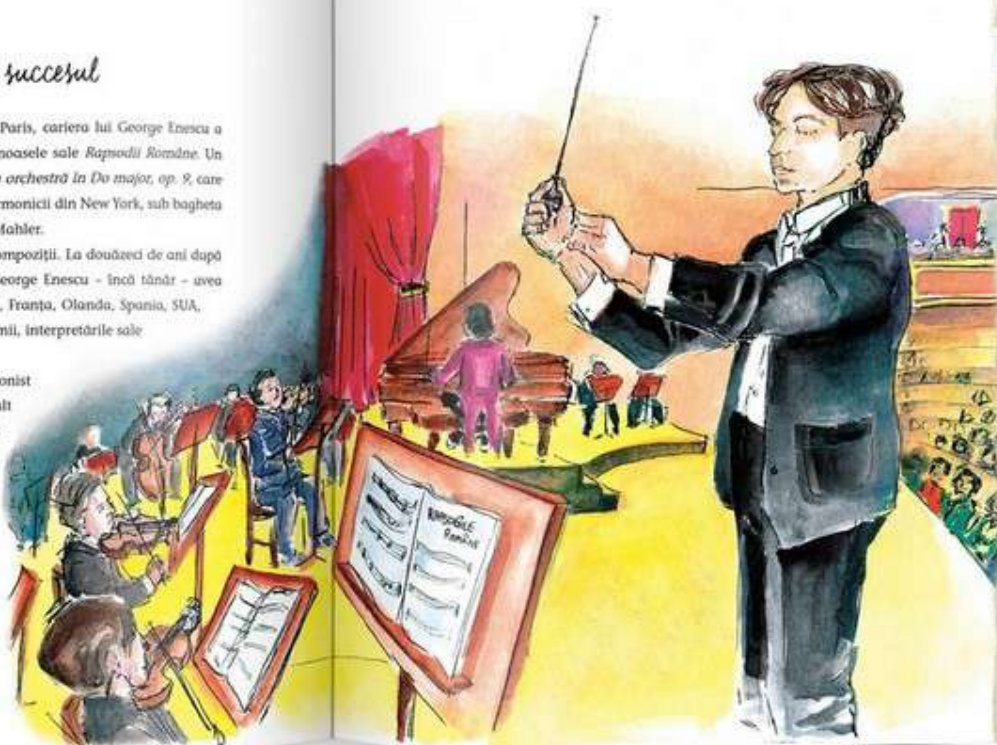

Rapsodiile Române și succesul

După absolvirea Conservatorului din Paris, cariera lui George Enescu a luat avânt. La 20 de ani, terminase faimoasele sale *Rapsodii Române*. Un an mai târziu, termina *Suita nr. 1 pentru orchestră în Do major, op. 9*, care avea să fie interpretată de Orchestra Filarmonică din New York, sub bagheta renumitului compozitor și dirijor Gustav Mahler.

Au urmat sute de concerte și zeci de compoziții. La douăzeci de ani după terminarea Conservatorului din Paris, George Enescu - încă tânăr - avea turnee ca de violonist și dirijor în Elveția, Franța, Olanda, Spania, SUA, Portugalia și Canada. Pe toate scenele lumii, interpretările sale stârneau ropote de aplauze.

Și totuși, deși era considerat un violonist de excepție, Enescu iubea cel mai mult să compună. „Viola e un instrument gingaș, încântător, mi-e drag, însă ce vrei să mă fac eu cu patru coarde și-un arcuș pe una, două sau cel mult trei voci? Sunt strâns, n-am libertate. Viola mă retine, mă împiedică”, povestea el. „Cel mai mult prețuiesc darul de a compune muzică și niciun muzicant nu poate poseda o fericire mai mare.”

Viorile lui Enescu

La 18 ani, George Enescu a terminat Conservatorul din Paris și a primit premiul I la secțiunea vioară. Cu acest prilej, i s-a oferit în dar o vioară Bernardel, pe care scria numele lui. A fost prima dintre viorile compozitorului.

Cea mai iubită și cea mai valoroasă a fost însă o vioară Guarnieri din 1731, supranumită „Catedrala”. Giuseppe Guarnieri, cunoscut drept „deț Gesù”, este considerat cel mai bun lăutier (fabricant de vioară) din toate timpurile. A trăit acum 350 de ani în Italia, în orașul Cremona, acolo unde își avea atelierul și celebra familie de lăutieri Stradivari. Unii violoniști spun că o vioară Guarnieri este mai bună decât un Stradivarius.

Deși avea în colecție o vioară inestimabilă¹, Enescu nu s-a sfârșit să cînte nici cu instrumente românești. Una dintre ele era făcută de Dimitrie Știrbulescu, supranumit „lăutierul de la poalele Carpaților”. Instrumentele sale erau făcute din lemn de molli din pădurile Bucovinei, munții Neamțului și din Valea Gârghiului, numită și „valea Italianescă” fiindcă de aici se lua lemnul și lăutierii italieni.

¹ foarte valoroasă

Copilul-minune

Se povestește că George, căruia de mic îi plăcea să imite trîlurile păsărilor și cântecul pe care le auzea la petrecerile date de părinții săi, a încercat să-și facă singur o vioară pe când avea trei ani. A luat o scîndurică de broaște, de care a legat niște sîrme subțiri. Fiește, instrumentul năstrușnic nu scotea sunetele dorite, așa că părinții au hotărît să-i dăruiască o vioară de jucărie. Totul său l-a cumpărat una dintre librării de la oraș, dar George a aruncat-o repede în foc, fiindcă „nu avea sunet”. Abia atunci au înțeles cu adevărat părinții lui pasiunea micuțului pentru muzică, așa că a primit o vioară adevărată, achisă tocmai de la țoș.

De învățat să cânte, l-a învățat un vestit lăutar al vremii, Nicușor Chioru. Adus de părinții lui Enescu la moșie, să-i dezvăluie fiului lor tainele instrumentului, lăutarul a plecat după câteva săptămîni, fiindcă deja nu mai avea nimic să-i arate micului învățăcel.

Pe lângă talentul muzical, George Enescu era un adevărat copil-minune. La numai patru ani știa să scrie, să citească și să socotească. La cinci ani cunoștea notele muzicale și putea să citească partituri. Îi plăcea să picteze și, așa cum va povesti mai târziu, la șase ani făcea portrete și peisaje.

